

s' esmeravan en buscar alivio pera la pobre Elvira; pero quan més atrafegats estaven fent conjeturas é ideant la manera de reprimir son excessiu dolor, esclatà ella ab un crit tant fort que ompli d' esglay á tots los presents y 's quedá quieta, inmóvil, ab los ulls oberts, com si sa mirada desafiés á n' els que la rodejavan y volgués aixís allunyarlos perque no descobrissin sa presa... A n' aquest moment arrivaren lo metje y sacerdot pera auxiliarla, més fou inútil: l' Elvira ab una de sas grans convulsions, havia entregat ja l' ànima al Cel, al mateix temps que sas entranyas llensavan á la terra lo producte inanimat de sa baixesa...

L' estupefacció fou general. No obstant, la senyora Maria, ab un arranch de bilis nerviosa, encare se sentí ab pro forsas pera dirigir una mirada interrogadora á n' en Quimet, com demanantli comptes de lo que succehia; més aquest la sostení tant vivament y ab tanta enteresa, que ni necessitat de dir paraula tingué, obligant á la seva mestressa á abaixar los ulls y buscar refugi ab las demés personas que hi havia á l' habitació.

—¿A qué venen aquestas miradas tan significativas?—preguntá ab veu baixa y mitj recelosa la Tuyetas á n' en Quimet.

—Després satisfaré cumplidament la teva curiositat—li contestá ell ab lo mateix tó.—Are sols es hora de pensar ab tanta desgradable, y, sobre tot de compedirte de aquesta pobre dona, que 'n mitj de son infortuni no sap pas lo que 's fa.

Lo pobre Ramón se quedá tant esmaperdut que hi hagué nessecitat de retornarlo dos vegadas; després de lo qual y passada la primera impressió, lo metje certificá la defunció de l' Elvira segons dictamen ja esposat anteriorment á la senyora Maria, y, 'l capellá resá la Oració dels Difuns. A continuació, acompanyat de tots los circumstantes que ab sas llágrimas als ulls mostraven lo condol que sentian, digueren unas absoltas pera l' descans etern de la seva ànima, y més tart son cadavre era traslladat al Cementiri, rebent cristiana sepultura, y dipositat dintra un modern ninxo que costejat per sas amigas á instancias de la Tuyetas, perpetuá sa memoria.

Passats vuyt días, la decoració 's cambiava per complert. Los acreedors, en lloch de amenessas, donaven facilitats á n' en Quimet pera reorganisar lo negoci, posantlo al frente de la botiga. La senyora Maria havia desaparecut com per art d' encantament sens deixar ni rastre da sas petjadas, essent infructuosas quantas averiguacions se feren pera trobarla. Lo pobre Ramón, sol, abandonat, assentí

molt gustós en traspasar l' establiment, mediant poguer satisfacer tots los seus compromisos, y deixar així á salvo son honor. Y en Quimet, ab lo coratje que dona una ardorosa esperansa, adelantá son casament ab la Tuyetas, el qual tingué lloch, transcurreguts breus días, á l' Iglesia Parroquial del poble, entre las aclamacions de sos convehins y la complacencia de la familia tota.

Com á final devém manifestar, que lo que es en Ramón, no sols curá de sa malaltia, sino que may més se vegé postergat per ningú, vivint en companyia del matrimoni com si fos son pare verdader ab la pau y la calma mes armoniosas, hasta que, com tots los mortals, y pera pagar son tribut corresponent á la Naturalesa, Deu lo cridá á sa mansió després de haberli donat una vellesa plena de satisfaccions, per las deferencias que ab ell guardaren tant, lo simpátich Quimet, com la carinyosa Tuyetas.

En quant á n' en Tónico... com ningú vá molestarlo pera res, sens dupte continuá buscant altres oportunitats pera poguer causar novas víctimas.

FELIU ESTAPER.

Granollers Novembre 1905.

ISOLAI

En una estancia sombría
Débilmente iluminada
Por la luz de una bujía,
Hay una mujer sentada
Junto á una cuna vacía.

Entre sus brazos reposa
Tierno retoño inocente,
Cuya existencia preciosa
La pobre madre angustiada
Cercano final presente.

El niño gime acosado
Por la fiebre devorado,
La madre llora y se afana,
Y el viento mueve agitado
Los vidrios de la ventana,

Noche horrenda, oscura y fría,
Noche de aterrado invierno:
Lluvia torrencial caía
Y por doquier se cernía
La tristura del averno.

Así las horas pasaron;
Y al despuntar la alborada,
Las sombras se disiparon,
Y un cadáver encontraron